

Hello!

Tak se den se dnem sešel a já zasílám již 5. dopis z Anglie!

Ani nevím, co bych měla psát. Vše je tak jak má, centrum v plném proudu, spánkové deficity se prohlubují, mé jazykové schopnosti rostou, sníh roztál vcelku brzy a počasí se tváří jako začátek jara.

No ale vážně, tady se vůbec nic nezměnilo. Jedna dobrovolnice měla infekční nemoc, tak jsme se všichni báli, abychom to taky nechytli, protože s ní sdílíme prakticky všechno, nicméně byla odvezena na pár dnů domů a teď už je zpět zdravá aniž by to kdokoliv chytl.

Já jsem chytla takové větší nachlazení. Rýmečka a kašle mě dělají posledních pár dnů společnost, tak snad si z nich udělám brzo nepřátele a půjdou zase o dům dál...

A kromě toho tady asi vážně není nic zvláštního...

Pro děcka je opět přístupné fotbalové hřiště, což je super. (Nebylo přístupné kvůli počasí). Tak se těším až si zase pořádně zahraju fotbálek.

Co se týče mě, jazyku a vedení různých aktivit, tak můžu za sebe říct, že vidím velký pokrok. Komunikace v angličtině mi nedělá téměř žádný problém do té doby, dokud nezačnu mluvit před větší skupinou lidí. To začnu být nervózní a prý dělám mnohem víc chyb než normálně, ale to je asi běžné a snad se toho brzo zbavím... Začínám dostávat více a více úkolů během pobytů. Stále ještě mi vezme dobrou hodinku, dvě, tři či víc vymyslet a připravit modlitbu pro děcka, co sem jezdí. Část z nich není vůbec nábožensky založena a ta další část očekává něco jiného než je na „denním pořádku“ jako třeba otče náš, modlitba slovy a hotovo. Takže jedna z největších výzev během pobytu je prostě udělat „kvalitní modlitbu“ kde poznají, že Bůh není nic strašidelného navrchu, ale přítel sedící vedle. A to vezme hodně času, přemýšlení a kreativity. Kterou asi nemám, protože mi to vždycky vezme ták dlouho!

A co bych vám ještě tak řekla...?

Mám se tu dobře. Začínám trošičku tloustnout, protože jídlo je tu výborné a čas na běh či nějaký pravidelný pobyt nemám. Ale to se změní... Hned jak bude tepleji, tak vyrazím běhat!

Naše dobrovolnická skupina je v pohodě. S komunitou máme taky super vztahy. Paní uklízečka je na nás teďkom trošku naštvaná, protože zjistila, že nám nedělá problém vysát zmačkaný papír formátu A4– místo abychom ho odnesli do koše, tak ho prostě vysajeme + zjistila, že od začátku září jsme ani jednou nevyměnili sáček ve vysavači. Ale to se všechno spraví – v pondělí s ní máme schůzku a tak nám ukáže, jak se to dělá, abychom se nemohli vmlouvat...

A to je tak vše...

Přikládám pár fotek z pouti Dona Bosca, přeji krásné prožití února a v březnu zase na-čtenou! ☺

Maruška

Westminster cathedral – Josie, Ste a já (dobrovolníci), Jess (vedoucí dobrovolníků) a Jina (bývalá dobr.)